

JÄRJESTÄMME OPISKELUN UUDELLA TAVALLA

(Toukokuu 1941)

Johtavien työntekijäin neuvottelukokouksessa Jenanissa pidetty alustus. Tämä alustus kuuluu niihin Mao Tse-tungin tärkeimpiin teoksiin, joissa hän käsittelee kysymystä työtyylin parantamisesta puolueen toiminnassa. Näissä teoksissa Mao Tse-tung on tarkastellut puolueessa esiintyneiden erilaisten linjojen välisen taistelun aatteellista puolta, suorittanut laajan arvion tämän taistelun tuloksista ja eritelletty puolueen keskuudessa laajalle levinnyttä, marxismin-leninismiin vaippaan verhoutunutta pikkuporvarillista ideologiaa ja pikkuporvarillista työtyyliä, pääasiassa subjektivistisia ja lahkolaisia taipumuksia sekä kaavamaisuutta. Mao Tse-tung kehoitti aloittamaan koko puolueessa liikkeen marxilais-leniniläisen opiskelun puolesta, toisin sanoen liikkeen työtyylin parantamisen puolesta marxismin-leninismiin periaatteiden pohjalla. Tämä kehoitus aiheutti kärkevän väittelyn proletaarisen ja pikkuporvarillisen ideologian edustajien välillä puolueessa ja sen ulkopuolella. Se lujitti proletaarisen ideologian asemia, minkä johdosta puolueen johtavien työntekijäin laajojen kerrosten aatteellinen taso kohosi huomattavasti ja puolue saavutti ennennäkemättömän vankan eheyden.

Olen sitä mieltä, että opiskelumenetodi ja -järjestelmä on uudistettava koko puolueessamme. Perusteet tähän ovat seuraavat.

I

Kaksikymmentä vuotta Kiinan Kommunistisen puolueen olemassaoloa merkitsee kahtakymmentä vuotta yhä kiinteämpää marxilais-leniniläisen opin yhdistämistä Kiinan vallankumouksen konkreettiseen käytäntöön. Jos luomme silmäyksen puolueemme nuoruuden vuosiin, niin näemme kuinka pinnallista ja kuinka köyhää oli käsityksemme marxismin-leninisin teoriasta ja Kiinan vallankumouksen ongelmista ja kuinka paljon syvempää ja rikkaampaa se on nyt. Viimeksi kuluneen vuosisadan aikana ovat paljon kärsineen Kiinan kansan parhaat pojat uhratessaan henkensä taisteluissa ja astuen kaatuneiden sotureiden tilalle etsineet hapuillen sitä totuutta, joka voi pelastaa Kiinan, pelastaa Kiinan kansan. Se on ollut sankarihistoriaa. Mutta vasta ensimmäisen maailmansodan ja Venäjän Lokakuun vallankumouksen jälkeen omaksuimme marxismin-leninisin, saman korkeimman totuuden, josta on tullut kansamme vapautuksen luotettavin ase. Tämän aseiden käytön aloitteentekijäksi, propagandistiksi ja järjestäjäksi tuli Kiinan Kommunistinen puolue. Marxilais-leniniläisen opin yhdistäminen Kiinan vallankumouksen konkreettiseen käytäntöön muutti kerralla Kiinan vallankumouksen muodon. Japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan aikana on puolueemme ottanut askeleen eteenpäin soveltaen marxismin-leninisin yleistä totuutta tämän sodan konkreettisen käytännön tutkimiseen, nykyisen Kiinan ja koko maailman tutkimiseen. Samalla aloitettiin myös Kiinan historian tutkiminen. Kaikki nämä ovat varsin myönteisiä ilmiöitä.

II

Tästä huolimatta meillä on puutteellisuuksia — aikalailla suuriakin puutteellisuuksia. Olen sitä mieltä, että jos näitä

puutteellisuuksia ei saada poistetuksi, emme pysty pääsemään enää eteenpäin työssämme, emme edisty suuressa asiassa, marxilais-leniniläisen opin yhdistämisessä Kiinan vallankumouksen konkreettiseen käytäntöön.

Otamme aluksi kysymyksen nykytilanteen tutkimisesta. Vaikka olemme saavuttaneet jonkinlaista menestystä nykyisen kotimaisen ja kansainvälisen tilanteen tutkimisessa, on se kuitenkin riittämätöntä sellaiselle suurelle poliittiselle puolueelle kuin meidän puolueemme: keräämämme aineisto, joka koskee kaikkia kotimaan ja kansainvälisen elämän aloja — poliittista, sotilaallista, taloudellista ja sivistyksellistä — on vielä hyvin katkonaista luonteeltaan ja tutkimustyötämme vaivaa järjestelmällisyyden puute. Yleensä ei meillä ole kahdenkymmenen vuoden aikana lainkaan tehty järjestelmällistä, huolellista työtä kaikkia edellä lueteltuja aloja koskevan aineiston keräämiseksi ja niiden tutkimiseksi; meillä ei ole ollut yleistä harrastusta objektiivisen todellisuuden tutkimiseen. Monille tovereille puolueessamme on vielä ominaista kelvoton tapa, joka on perinjuurin ristiriidassa marxismin-leninisin kanssa, tapa, kuten sanotaan »juosta silmät ummessa varpusen perässä», »tavoitella kalaa kuin sokea», suhtautua työhön pinnallisesti, yksityiskohtiin syventymättä, harrastaa kerskailevaa lavertelua ja tyytyä huonosti omaksuttujen tietojen rippeisiin.

Marx, Engels, Lenin ja Stalin opettavat meitä tutkimaan tunnollisesti tilannetta, lähtemään objektiivisesta tilanteesta eikä subjektiivisista toivomuksista. Mutta monet toverimme toimivat näiden periaatteiden vastaisesti.

Siirrymme edelleen historian tutkimiskysymykseen. Vaikka yksi ja toinen puolueemme jäsen ja puolueellemme myötämielinen henkilö on harrastanutkin tätä työtä, niin sitä ei ole tehty järjestyneesti. Viimeksi kuluneen vuosisadan Kiinan

historia samoin kuin sen varhaishistoriakin on monille puolueen jäsenille yhä vielä pimeätä metsää. Monet marxilais-leniniläisellä kannalla olevat oppineetkin ottavat jokaisessa sopivassa ja sopimattomassa tilaisuudessa puheeksi vanhan Kreikan historian, mutta omat esi-isämme he ovat »unohtaneet»! Meillä ei ole riittävän suurta harrastusta nykyajan olojen vakavaan tutkimiseen, mutta ei myöskään historian vakavaan tutkimiseen.

Siirrymme vihdoin kansainvälisen vallankumouksellisen kokemuksen marxilais-leniniläisen teorian tutkimista koskevaan kysymykseen. Monet toverit tutkivat marxilais-leniniläistä teoriaa pelkästään itsensä teorian vuoksi, mutta ei sen vuoksi, että vallankumouksellinen käytäntö sitä vaatisi. Ja tästä johtuu, että vaikka he lukevatkin yhtä ja toista he eivät pysty sulattamaan lukemaansa. He osaavat vain riuhtaista joitakin lauseita Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin teoksista, mutta eivät osaa näiden katsantokannalta lähtien ja heidän menetelmäänsä soveltaen tutkia konkreettisesti Kiinan nykyistä tilannetta ja sen historiallista menneisyyttä, eritellä konkreettisesti Kiinan vallankumouksen ongelmia ja ratkoa näitä ongelmia. Sellainen suhtautuminen marxismi-leninismiin on erittäin vahingollista ja varsinkin keski- ja ylempään asteen työntekijöille se aiheuttaa hyvin suurta vahinkoa.

Olen puhunut edellä kolmella alalla vallitsevasta asiain-tilasta: vakavan suhtautumisen puuttumisesta nykyisen tilanteen tutkimiseen, historian tutkimiseen sekä marxismin-leninismiin käytännölliseen soveltamiseen. Sellainen tyyli ei kelpaa mihinkään. Tämän tyylin leviäminen on vaikuttanut turmiollisesti moniin tovereihimme.

Nyt on riveissämme todellakin paljon tovereita, jotka sel-

lainen tyyli on johtanut pois oikealta tieltä. Nuo ihmiset eivät halua suorittaa järjestelmällistä ja huolellista konkreettisen tilanteen tutkimusta maassamme ja sen ulkopuolella, maakunnassaan ja sen ulkopuolella, piirikunnassaan ja sen ulkopuolella, aluepiirissä ja sen ulkopuolella; he komentelevat pelkkien pinnallisten tietojen ja omien arvailujensa perusteella. Eikö tällainen subjektiivinen tyyli ole ominaista monille tovereillemme? .

Nuo ihmiset eivät tunne lainkaan tai tuntevat hyvin huonosti oman maamme historiaa, mutta eivät pidä sitä häpeänä, vaan päinvastoin uljuutena! Erittäin paha aukko on se, että meillä on hyvin vähän ihmisiä, jotka tuntisivat todenteolla Kiinan Kommunistisen puolueen historian, samoin viimeksi kuluneen vuosisadan Kiinan historian oopiumisotien ajoilta lähtien. Ihmisiä, jotka tarttuisivat vakavasti viimeksi kuluneen vuosisadan Kiinan talouden, valtiollisen elämän, sota- ja kulttuurihistorian tutkimiseen, ei meillä itseasiassa vielä ole. Eikä ihmisille, joilla ei ole minkäänlaista käsitystä Kiinasta, jääkään muuta neuvoksi kuin tyytyä tarinoimaan Kreikan ja muiden maiden historiasta. Mutta tässäkin suhteessa heidän toimintansa kantaa vain hyvin kehoja hedelmiä — he käyttävät hyväkseen vain sitä mitä ovat saaneet kiskotuksi irti vanhan ulkomaalaisen makulatuurin läjistä.

Tämä tauti on vaivannut viime vuosikymmenien aikana monia ulkomailla opiskelleita henkilöitä. Palattuaan kotimaahansa Euroopasta, Amerikasta tai Japanista he eivät ole tehneet muuta kuin valikoimatta toistelleet kaikkea ulkomailta tuomaansa. He ovat gramfonimaisesti unohtaneet velvollisuutensa oppia uutta ja luoda uutta. Tämä tauti on tunkeutunut kommunistisen puolueenkin riveihin.

Me opiskelemme marxilaisuutta, mutta sitä opiskellessaan monet meistä käyttävät menetelmää, joka on ristiriidassa

marxilaisuuden kanssa. Toisin sanoen, he rikkovat sitä periaatetta, josta Marx, Engels, Lenin ja Stalin meille alin-omaa muistuttavat — teorian ja käytännön yhteyden periaatetta. Tätä periaatetta rikkoen he ovat keksineet oman päinvastaisen periaatteensa — teorian ja käytännön toisistaan irrottamisen periaatteen. Oppilaitoksissamme ja tuotannollisen työn ohella suoritettavassa opetustyössä filosofian opettajat eivät suuntaa opiskelijoita tutkimaan Kiinan vallankumouksen logiikkaa, taloustieteiden opettajat eivät suuntaa opiskelijoita tutkimaan Kiinan talouden erikoisuuksia, poliittisten aineiden opettajat eivät suuntaa opiskelijoita tutkimaan Kiinan vallankumouksen taktiikkaa, sotilasaineiden opettajat eivät suuntaa opiskelijoita tutkimaan Kiinan erikoisuuksia vastaavaa strategiaa ja taktiikkaa jne. Tuloksena on, että virheet leviävät ja syventyvät, ja ihmisille aiheutetaan paljon vahinkoa. Mitä on opittu Jenanissa, sitä ei osata soveltaa Fuhsianissa¹. Jos taloustieteen professori ei kykene selittämään mikä ero on »pienpin» ja »fapin»² välillä, niin on luonnollista, että kuulijakaan ei osaa sitä selittää. Tämä onkin johtanut siihen, että monilla opiskelijoilla on ilmaantunut täysin luonnonvastaisia mielialoja: osoittautuu, että he eivät tunne minkäänlaista mielenkiintoa Kiinan ongelmia kohtaan ja että he jostakin syystä eivät anna puolueen ohjeille asianmukaista merkitystä. Ainoa, mihin he ovat kaikesta sydämestään kiintyneet, ovat heidän opettajiltaan omaksumat muka ikuiset ja järkkymättömät uskonkappaleet.

Kaikki mistä olen puhunut koskee tietenkin vain kaikkein kielteisimpiä esimerkkejä. Ei voida väittää, että sellaiset ilmiöt olisivat laajalle levinneitä puolueessamme, mutta ne ovat kuitenkin olemassa, niitä on aika paljon, ne aiheuttavat suurta vahinkoa ja siitä syystä niihin ei saa suhtautua välinpitämättömästi.

III

Selittääkseni yksityiskohtaisemmin mitä edellä sanotulla olen tarkoittanut, haluan vertailla kahta toisilleen suoraan vastakkaista suhtautumistapaa.

Ensimmäinen suhtautumistapa on subjektivistinen.

Tällä tavoin asioihin suhtautuessaan ihmiset eivät tutki järjestelmällisesti ja kaikilta puolin ympärillään vallitsevaa tilannetta, vaan luottavat työssään ainoastaan omaan innostukseensa, heillä on vain hämärä käsitys Kiinan nykyisestä olemuksesta. Sillä tavoin suhtautuessaan ihmiset kääntävät katseensa pois oman maan historiasta, heitä kiinnostaa vain Kreikka, mutta ei Kiina; eilisen päivän ja toissapäivän Kiina on heille pimeätä metsää. Sillä tavoin suhtautuessaan ihmiset tutkivat marxilais-leniniläistä teoriaa abstraktisesti, ilman varmaa päämäärää. He eivät tutki teoriaa löytääkseen Marxilta, Engelsiltä, Leniniltä ja Stalinilta lähtökohdat, menetelmän ja metodin Kiinan vallankumouksen teorian ja taktiikan kysymysten ratkaisemiseen, vaan yksinomaan teorian itsensä tähden. Sen sijaan, että ampuisivat maaliin, he lennättävät nuolia, vaikka heidän edessään ei ole maalia. Marx, Engels, Lenin ja Stalin opettavat meille, että on lähdeittävä objektiivisesti olevasta reaalisesta todellisuudesta ja johdettava siitä lakeja, joita pidetään ohjeena toiminnassa. Tätä varten on välttämätöntä, kuten Marx sanoo, perehtyä huolellisesti aineistoon, suorittaa sen tieteellinen erittely ja yleistäminen³. Monet meistä menettelevät aivan päinvastoin. Tutkimustyötä harrastettaessa ei osoiteta minkäänlaista mielenkiintoa nykyisen eikä eilisen Kiinan tutkimiseen — koko mielenkiinto keskittyy todellisuudesta irroitettuihin, sisällytettömiin »teoreettisiin» etsiskelyihin. Toiset, käytännöllistä työtä suorittavat, eivät myöskään kiinnitä huomiota todellisen

asiointilan tutkimiseen, vaan luottavat ainoastaan omaan innostukseensa ja pitävät politiikassa ohjeenaan omia käsityksiään. Näiden molempien ihmisryhmien lähtökohta on subjektiivinen, he suhtautuvat välinpitämättömästi objektiivisesti olevaan reaaliseen todellisuuteen. Heidän jokainen esitelmänsä rakentuu seuraavasti: — ensimmäiseksi, toiseksi, kolmanneksi, neljänneksi, ja sitten a, b, c, d, jne.; heidän jokainen kirjoituksensa on pitkän pitkä lakana, pelkkää kerskuvaa lavertelua. He eivät pyri saamaan selville asian todellista olemusta, vaan keikaroivat fraaseilla tavoitellen helppohintaista tehoa. He ovat hedelmättömiä kukkia, heillä ei ole annettavana mitään perusteellista. Nämä kaikkialla olevat »kaikkein korkeimmat valtuutetut» luulevat olevansa erehlyttömiä, korottavat itsensä »ensimmäiseksi ihmiseksi taivaan alla». Sellainen on eräiden tovereiden työtyyli. Jos sovellat sellaista tyyliä itseesi nähden, saatat itsesi turmioon; jos sovellat sitä toisia opettaessasi, saatat toiset turmioon; jos sovellat sitä vallankumouksen johtamisessa, saatat vallankumouksen turmioon. Sanalla sanoen, tuo tieteenvastainen, marxismia-leninismiiä vastaan sotiva subjektivistinen menetelmä on kommunistisen puolueen vaarallinen vihollinen, työväenluokan vaarallinen vihollinen, kansan vaarallinen vihollinen, kansakunnan vaarallinen vihollinen — se on omalaatuista ilmausta puoluekannan puuttumisesta. Edessämme on vaarallinen vihollinen; se on tuhottava. Vasta kun subjektivismi tulee tuhotuksi pääsee marxismin-leninismien totuus voitolle, puoluekantaisuus lujittuu, vallankumous voittaa. On sanottava, että jos tieteellinen suhtautumistapa puuttuu, ts. ellei noudateta marxilais-leniniläisen teorian ja käytännön yhteyden periaatetta, niin se merkitsee, että puuttuu puoluekantaisuus tai että sen taso ei ole riittävän korkea. Esitän runomuotoisen sananparren ihmisistä, joista olen puhunut. Se kuuluu näin:

Raskaspäinen, heikkotyvinen ja matalajuurinen
on muurilla kasvava ruoko.
Pistävä latva, paksu kuori ja ontto varsi
on vuorella nousevalla bambuvesalla.

Sanokaapa, eikö tämä muistuta teille niitä ihmisiä, joilta puuttuu tieteellinen suhtautumistapa, ihmisiä jotka osaavat vain pöntätä päähänsä erillisiä lauseita Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin teoksista, eikö se muistuta teille ihmisiä, jotka ovat vain oppineiden maineessa, mutta todellisuudessa eivät tiedä mitään. Jos joku todellakin haluaa parantua sellaisesta taudista, niin neuvoisin häntä kirjoittamaan muistiin edellä esitetyt säkeet tahi — mikä vaatii jonkin verran suurempaa rohkeutta — ripustamaan ne seinälleen. Marxismi-leninismi on tiedettä, ja tiede on tietoa, joka hankitaan vain rehellisellä työllä, oveluus ei siinä auta. Olkaamme siis rehellisiä!

Toinen suhtautumistapa on marxilais-leniniläinen. Sillä tavoin asioihin suhtautuen ihmiset tutkivat järjestelmällisesti ja huolellisesti tilannetta, käyttäen hyväkseen marxismin-leninismien teoriaa ja metodia. Työssään he eivät luota ainoastaan innostukseensa, vaan toimivat yhdistäen vallankumouksellisen lennokkuuden asiallisuuteen, kuten Stalin sanoo¹. Tällä tavoin suhtautuessaan ihmiset eivät käännä katsettaan pois oman maansa historiasta, eivät tyydy vain pelkän Kreikan tuntemiseen, vaan pyrkivät tuntemaan Kiinan, tuntemaan Kiinan vallankumouksen historian eikä vain ulkomaiden vallankumousliikkeiden historiaa, tuntemaan myös eilisen ja toissapäiväisen Kiinan eikä vain tämän päivän Kiinaa. Tällä tavoin suhtauduttaessa tutkitaan marxismin-leninismien teoriaa määrätietoisesti, pyritään yhdistämään marxismin-leninismien teoria Kiinan vallankumouksen käytäntöön siinä mielessä, että marxismista-leninismistä löydettäisiin lähtökohta, menettelytapa ja metodi Kiinan vallankumouksen

teorian ja taktiikan kysymysten ratkaisemiselle. Tällä tavoin asioihin suhtautuvilla ihmisillä on edessään maali, kun he ampuvat. Tämä »maali» on Kiinan vallankumous ja »nuoli» on marxismi-leninismi. Kun meillä, kiinalaisilla kommunisteilla, on edessämme sellainen »maali» kuin vallankumous Kiinassa ja vallankumous Idässä, me turvaudumme marxismin-leninismiin »nuoleen». Sellainen menettely merkitsee pyrkimystä saada selville reaalisten tosiseikkojen todellinen olemus. »Reaalisia tosiseikkoja» ovat kaikki objektiivisesti olevat esineet ja ilmiöt; »todellinen olemus» on kaikkien objektiivisesti olevien esineiden sisäinen yhteys, niiden lainmukaisuus; »selville saaminen» edellyttää tutkimista. Meidän on lähdettävä todellisesta tilanteesta, joka vallitsee maassamme ja sen ulkopuolella, maakunnassa ja sen ulkopuolella, piirikunnassa ja sen ulkopuolella, aluepiirissä ja sen ulkopuolella, on johdettava todellisesta tilanteesta sille ominaisia eikä luuloteltuja lainmukaisuuksia, ts. on löydettävä ympärilläämme sattuvien tapahtumien sisäinen yhteys ja ohjattava tämän mukaan toimintamme. Mutta tätä varten meidän täytyy ottaa toimintamme perustaksi objektiivisesti olevat tosiseikat eikä omaa mielikuvitustamme, hetkellistä innostuksen puuskaa tai kuollutta kirjainta, meidän täytyy tutustua huolellisesti aineistoon ja marxismin-leninismiin yleisiä perusajatuksia ohjeenamme pitäen tehdä sen perusteella oikeita johtopäätöksiä. Nämä johtopäätökset eivät ole enää pelkkää luetteloa eri hyllyille sijoitelluista ilmiöistä eivätkä kaavamaisia harjoitteluja tai pelkkää kerskuvaa jaarittelua; ne ovat tieteellisiä johtopäätöksiä. Tällainen suhtautumistapa merkitsee pyrkimystä reaalisten tosiseikkojen todellisen olemuksen selville saamiseen; se merkitsee, että ei ole vähäisintäkään halua keikaroida kauniilla fraaseilla tavoitellen helpohintaista tehoa. Tällainen suhtautumistapa on puoluekantaisuuden ilmausta, se on marxilais-leniniläistä työtyyliä, joka

takaa teorian ja käytännön yhteyden. Vain tällä tavoin asioihin suhtautuvaa ihmistä voidaan pitää kommunistina. Ken on omaksunut tällaisen suhtautumistavan, hänestä ei voida sanoa, että hän on »raskaspäinen, heikkotyvinen ja matalajuurinen», ei voida sanoa, että hänellä on »pistävä latva, paksu kuori ja ontto varsi».

IV

Kaiken edellä sanotun perusteella ehdotan seuraavaa:

1. Koko puolueen tehtäväksi on asetettava ympärillä valitsevan tilanteen järjestelmällinen ja monipuolinen tutkiminen. Marxilais-leniniläiseen teoriaan ja metodiin nojautuen on tutkittava huolellisesti mitä vihollisella, ystävillämme ja meillä itsellämme tapahtuu talouden, raha-asiaiden, politiikan, sotalaitoksen, kulttuurin ja puolue-elämän alalla, ja tämän perusteella on tehtävä oikeita ja välttämättömiä johtopäätöksiä. Tätä varten on suunnattava tovereittemme huomio näille aloille kuuluvien tosiasioiden ja ilmiöiden tutkimiseen. Toverien täytyy ymmärtää, että kommunistisen puolueen johtolintujen perustehtävä on perehtyä oikein tilanteeseen ja hallita politiikan asetta. Edellinen merkitsee maailman tiedostamista, jälkimmäinen sen muuttamista. Tovereiden täytyy ymmärtää, että elleivät he ole suorittaneet tutkimusta, ei heillä ole oikeutta lausua mielipidettänsäkään; kerskuva lavertelu tai eri hyllyille järjestettyjen ilmiöiden luettelot eivät auta asiaa. Ottakaamme esimerkiksi propagandatyö. Jos emme tiedä, millainen propagandan tila on vihollisillamme, ystävillämme tai meillä itsellämme, ei meillä ole mahdollisuutta määritellä oikein politiikkaamme propagandan alalla. Jokaisella työn lohkolla on ennen kaikkea perehdyttävä tilanteeseen, ja vasta silloin voidaan löytää oikea ratkaisu. On kehitettävä koko puolueessa työtä edellä mainittujen alojen tutkimussuunni-

telman toteuttamiseksi — se on tärkein rengas, johon on tartuttava saadaksemme aikaan käänteen puolue työn tyyliissä.

2. On saatava mukaan asiantuntijoita viimeksi kuluneen vuosisadan Kiinan historian tutkimiseen, ja heidän tulee tehdä tämä työ yhteisvoimin, jakaen se keskenään, ja tällä tavoin on päästävä vallitsevasta järjestymättömyydestä. Aluksi on tutkittava erikseen Kiinan talouden historiaa, poliittista historiaa, sotien historiaa ja kulttuurin historiaa; vasta tämän jälkeen voidaan siirtyä synteisiin.

3. Koulutettaessa johtavia työntekijöitä niin tuotannollisen työn ohella kuin myös oppilaitoksissa on suuntauduttava päättävästi siihen, että huomio keskittyy Kiinan vallankumouksen käytännöllisten kysymysten tutkimiseen ja että johtavana alkuperusteena koko opetuksessa ovat marxismin-leninismien periaatteet; staattinen, elämästä irrallaan tapahtuva marxismin-leninismien tutkiminen on hyljättävä. Tärkeimmäksi oppikirjaksi marxismin-leninismien tutkimisessa on otettava »NKP (b):n historian lyhyt oppikurssi». »NKP (b):n historian lyhyt oppikurssi» on korkein synteisi, korkein yleisyys kommunistisesta liikkeestä koko maailmassa sadan vuoden ajalta, malliesimerkki teorian ja käytännön yhdistämisestä, toistaiseksi ainoa täydellinen esimerkki sellaisesta koko maailmassa. Ottaen esimerkkiä siitä, kuinka Lenin ja Stalin ovat yhdistäneet marxilaisuuden yleisen totuuden vallankumouksen konkreettiseen käytäntöön Neuvostoliitossa ja tällä pohjalla kehittäneet marxilaisuutta, me ymmärrämme miten meidän on tehtävä työtä täällä kotonamme Kiinassa.

Olemme usein poikenneet oikealta tieltä. Mutta usein käy niin, että erehdykset auttavat löytämään oikean tien. Olen varma siitä, että nykyisissä elävän vallankumouksellisen toiminnan olosuhteissa Kiinassa ja koko maailmassa antaa ehdottamamme opiskelun uudistaminen varmasti hyvän tuloksen.

Huomautuksia

¹ Fuhsian sijaitsee noin 70 kilometrin päässä Jenanista etelään.

² »Pienpi» — Šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueen hallituksen liikkeelle laskemia seteleitä. »Fapi» — seteleitä, joita kuomintangin virkavaltaisen pääoman neljä suurinta pankkia laski liikkeelle vuodesta 1935 lähtien englantilais-amerikkalaisten imperiaalistien avulla. Mao Tse-tung mainitsee ne sen johdosta, että siihen aikaan nousi kysymys »pienpin» ja »fapin» vaihtokurssista.

³ K. M a r x, Pääoma I, Loppusanat toiseen painokseen. Marx kirjoittaa: »Tutkimuksen on omaksuttava aine yksityiskohtissaan, eriteltävä sen eri kehitysmuodot ja haettava esiin niiden sisäinen yhteys. Vasta kun tämä on tehty, voidaan todellinen liike kuvata niin kuin se on tapahtunut. (Pääoma I, Helsinki 1948, s. 47).

⁴ J. V. Stalin, Leninismin perusteista, kohta IX, Työtyyli.